

חולבות ראש תשנה סימן תקפו תקפו

ביאורים ותוספים

אכן, הגרשי אומירבר (שות' מנהת שלמה ח"א סי' ט) כתוב טעם לאחר מודיע השומע קול שופר על ידי מבסירים אלו לא יצא ידי חובה, לפי שהמבסירים הנ"ל אינם מעבירים את גלי הקול שיוציאו מהשופר, אלא גלי קול חדשים הם שנוצרים על ידי זוממים חממים שקלטו את גלי קול השופר, וכיון שכן אין הם חממים בקולו של השופר, אינם כתוב (שם העי' 4), שהחוורא הסתפק בכך וה, ולדעתו אפשר שאף על פי שגלי הקול נוצרו על ידי זוממים חממים, מים כין שיל' קול השופר הם שייצרו את הזרומים, והקהל נשמע מיד בשעת התיקעה דרך תקיעת הרוי זה נהן בקולו של השופר, וכן צידד בשות' מנהת משה (שם). וראה שות' מלכת יעקב (אורח סי' בפ) שכתב שאין להזכיר שרמיית שופר על כסחו בעפר, ודרשו במה שփר ובלומר ששוחטן בו יבטה, שלא ובסט ברגל, כד שלא יזרמו מצתה בויזות עלה. אכן, שם הבזק הוא באופן עשיית המצעור, ובאן מבראש שאף כשהזקון הוא באופן הכתנת החפש שבו יקיים את המצתה נאמר הדין שלא יזרמו מצתה בויזות עליו. ובין הד בתרבושיע לעיל (סי' יא סי' ז) שאק עשים את העיצות מהצעור הדאנחו בקצרים כשהחצן חבצים ביניהם, ולא מהניכן מתלושים מהבהמה, ולא משייריו החstry שהאווג משעיר בסוף הדיון, משום מזוי מצתה [וזראה משביב שם (ס"ק כו)].

ולענין עצאת חותם קריית המגילה תפילה חריך וחימן על ידי רמקל ובודו, ראה מה שבתנו לקמן (סי' תרפט ס"ק ה) ולעליל (סי' קי ס"ק ייח וס"י קנג ס"ק ז).
ולענין איסור השימוש ברמקול בשבת וביום טוב, ראה מה שבתנו לעיל (סי' שלח ס"ק ד).

ולענין שימוש במבסיר שמיעה בשבת ויום טוב, ראה: שות' אגרות משה (אורח חד"ד סי' פה) שות' מנהת שלמה (שם, ותנייא סי' כט) שות' מנהת יצחק (חיב סי' קיב וחיז' סי' מא) שות' עין אליעזר (ח"ז סי' ז וחיז' סי' יא).

[משניב ס"ק ז]
לא יצאו[ג].

(ג) מקור הרון שהשומע קול הברה לא יצא ידי חובה, כתוב הלבש (ס"א) שהוא מהכתבוב (ויקרא כה ט) "יהערת שופר", שיהערת היא לשון הכרזה, והר שציריך להזכיר על ידי שופר, ולפתקר ההכרזה ציינה להיות על ידי שופר בלבד, ולא בצירוף דבר אחר. וראה מדבריו, שפטול זה הר Rak במצוות שופר, שכן בה יש לימוד לדבר זה, אבל בכל מקום שציריך לשפטן דבר מה, כגון קריית המגילה או קריית התורה, אין פטול אם שומע קול הברה, וכן צידד הגרצי'פ פראנק (שות' מנהת יצחק חי'ב סי' קי). מאידה בשות' נשמת חיים (סי' א וס' עט) כתוב, שאף בקריית המגילה יש פטול אם שומע קול הברה, וכן משמע בשות' הלכות קטנות (ח'ב סי' רע) ובשות' אגרות משה (אורח חי'ב סי' קח) ובשות' שבת הלדי (ח'ה סי' פד).

[ביה"ל ד"ה א]

אולי אין פטול מתחלל שם ומתקער עם קול בקבלה⁴.

(ד) ככלומר, כיוון שהחלונות היב למליה מן החקוך (שונה הלכות סי').

[משניב ס"ק ט]
בכול לפון וככ' ⁹⁰.

(90) וגם לווי הzechuzoh לא יהיה ניתן לתקיעתו כלל, הסתפק השפט אמת (ראש השנה לב, ב ד"ה במשנה) אם מותר לzechuzoh או שבאופן זה הוא נחשב כמתיקן בליך.

[משניב ס"ק ז]
שלא יקץ מזות בזיזות צליזו⁹¹.

(91) המקור להין יש לא יהיה מצתה בויזות עליו למורת הגם בחולין (פז), א) ממצאות כיסוי הדם בה נאמר (ויקרא יז יג) "ישבר את דמו וכסחו בעפר", ודרשו במה שփר ובלומר ששוחטן בו יבטה, שלא ובסט ברגל, כד שלא יזרמו מצתה בויזות עלה. אכן, שם הבזק הוא באופן עשיית המצעור, ובאן מבראש שאף כשהזקון הוא באופן הכתנת החפש שבו יקיים את המצתה נאמר הדין שלא יזרמו מצתה עליו. ובין הד בתרבושיע לעיל (סי' יא סי' ז) שאק עשים את העיצות מהצעור הדאנחו בקצרים כשהחצן חבצים ביניהם, ולא מהניכן מתלושים מהבהמה, ולא משייריו החstry שהאווג משעיר בסוף הדיון, משום מזוי מצתה [וזראה משביב שם (ס"ק כו)].

סימן תקפו דין הטעוק לתוך הבור

[משניב ס"ק ב]
ונשען קול שופר אף לעזקים ממחוץ[ג].

(1) וגם בית שאין בו פתחים ליציאת הקול, וכן שדלתותיו וחלונותיו סגורים, כתוב הערכו חשלין (ס"ג) שנראה מփוסקים שאין דינו כבור.

[משניב ס"ק ז]
אם קול עקרה שקעו⁹².

(2) וכן שופר והנשמע על ידי ימיכשור שמיעה, או שנשמע בטלפון או ברמקול חשמלי, נחלקו אחרים אם הואណון בקול הברה בשות' מנהת אליעזר (ח'ב סי' עב) כתוב שהרוי הוא בקול הברה וראה בשות' נתע שעשושים (סי' ד אות יא), וכן כתוב בשות' פנ' מבין (ס"ג קג אות ב). מאידך, בשות' אגרות משה (אורח חי'ב סי' קח) צידד שאין הוא מזון בקול הברה, וכן כתוב בשות' שבת הלדי (ח'ה סי' פד).

הלוּכָת רַאשׁ הַשְׁנִיה בֵּין תְּקִפָּה

ביאורים ותוספים

יכול לצאת ידי חובה בקריאה זו, אין הוא נחשב כ'חוביב' בדבר להוציאו אחרים.

ברומה לנין הניל', ראה ביה לפקן (ס"י תרפט) שבת שודם שקורא את המגילה ואינו שומע לפני שנותם את אונגה, מוציא אחרים ידי חותמת אפייל לדעת הטוביים שהקורה את המגילה ציריך להשמע לאוני. ובין זה בתב בשורת שבתו יעקב (ח"ב ס"י ל) לבנו אדם בכדר שמיוה שקרא את המגילה בקול ביןינו אותו אין הוא שומע, אף על פי שהוא עצמו אינו יוציא ידי חובה, השומעים יוצאים ידי חובה. עוד בעין זה ראה שות' אבנ' גור (או"ח ס"י תלט).

[משנה ב' ס'ק ז]
שְׁקָרֵי עַל-כְּלָפָטִים קָרְרָר לִי סְתִמְלָתִים קְטִיקְשָׁה⁽⁹⁾.

(9) אכן, בהאות הדם של פרה אדומה כגדר פתח ההיכל, שהדרן הוא שדמוה ערך לראות את פרה החובל בשעת החזאה, מבואר בכך (וימתא נז. א) שאף אם הוא רק חלק מהפתחה הרית זה כשר, ובטעם הדבר מודיע בכך ערך לשמעון את כל התקיעת ואילו שם די שיראה רק חלק מהפתחה, כתוב בשות' אבנ' גור (ויז' סי' רעדות א' יג) משותם שהתקיעה אינה קיימת בזמן מסוים, אלא מהתרסת על פפי זמן מה, ולפיכך השומע חלק ממנו אינו נדרש כשםוע את בולח, שכן בזמן שמייתו אין הוא קיומת כולה, מות שאין כן פטה החובל הרה הוא קיים בזמן מסוים, לפיכך הרואה חלק ממנו נדרש שרוואה את כולה, שכן בזמן ראייתו הפתחה בולח קיימת.

[שיעור"צ ס'ק כ]

וְשָׁקְרָר לְגַעֲן בְּקִינָן תְּקִפָּה סְפִירָה בְּפֶשְׁנָה בְּרוּהָה⁽¹⁰⁾.

(10) שם כתוב לעין מי שתקעה תקיעה ארוכה שיש בהCSI'ו רשות, ואחד נתבען לצאת מוחלה וער חציה והשע נתבען לצאת מהחיה וער סופה, שאינם יוצאים ידי חותמת ומשום שאין מפסקים תקיעה אחת לחציאן, ובביהיל שם (ד"ה התקיעת) הביא שהנור שלוט (ס"י תקפח ס'ק ז) חולק על סבירות זו, ולעתו דקה באדם אחד שנתחייב בקהלות מפסקים אין חולקים התקיעת לשנים, מה שאין כן בשני אנשים, וכיים הביהיל בצריך עין.

[משנה ב' ס'ק ז]
אֵם קֹל שׁוֹפֵר שְׁגָעָן בְּלָחוֹד או קָעָרֶב בְּ קַיִל קְבֻּנָּה⁽¹¹⁾.

5) ובית בשת רחוב ידים שיש בו תקרה המפוזרת את גל הkul, רעת הגוינ' קרלץ (חות' שני רראש השנה פא ס'ק ט) שאם נשמע בו קולו

התבשי של השופר, הרי זה באשר.

ובתי בנסות שיש בהם כען צנורות וארכות המuibירים את הקול לקומות אחרות או למבקרים נפרדים מבית הבנטה, רעת הגוינ' קרלץ (שם) שיש לבדוק אם נשמע שם קול שופר בלבד, או קול הברה.

[משנה ב' ס'ק ז]
שְׁקָרֵן בְּזָה גְּדִיכָן סְבִּנָה לְפִי קְרָחָק מִבֵּית הַכְּנָסָה⁽¹²⁾.

(12) ולקמן (ס"י תקפט ס'ק יט) כתוב כדעתו, וכפי שכותב כאן בבייחיל (ד"ה ואס) שכון שכל האחוריים העתיקו את דברי הטין להלכה אין לו זו מרבורי.

[משנה ב' ס'ק ז]
וְשָׁמַחַמֵּר וְאָמַר קְלָעוּמָדִים מִפְחָזָן פְּמִיר נְשָׁמָע קֹל קְבֻּנָּה⁽¹³⁾.

(13) היינו מוחוץ לבור או המערה, אבל מוחוץ לבית הבנטה אף לפוי דבריהם אם אין שומע קול הברה יצא ידי חובה (ט"ז ס'ק א). ולפוי הדבר המשנ"ב כאן מתייחסים לתחילת דבריו שכותב 'זכתבו הפסקים וכו', ולא על מה שכותב 'ויש אמרות ור'...[].

[משנה ב' ס'ק ז]
קְהֻוּמָדִים בְּפָבָר יְצָא בְּתְקִיעָתוֹ וְהִיא עַצְמָוָה לֹא יְצָא⁽¹⁴⁾.

(14) מבואר בדבריו שאף על פי שהתקיען עצמו לא יכול לצאת ידי חובה בתקיעתה זה, מימ' הוואיל והוא חייב לשמעו קול שופר, הרי הוא נדרש במחוייב בדבר' ומוציא אחרים ידי חובה, כפי שכותב בשער"צ (ס'ק זי) אכן, הקורה את המגילה בשפה לעוזרת והשומע מבין התשפה והקורה אינו מבין, כתוב לקמן (ס"י תרצ' ס'ק לב) שאין השומע יוצא ידי חובה, ומובואר שכון שאין הקורה

